

Sáng Nắng Chiều Mưa

Sáng nắng, chiều mưa. Mùa Hè thường vậy! Mỗi ngày mình thấy / thời gian...lang thang! Mình nhớ Việt Nam, mình than mình thở...làm gì được nữa / ở tuổi cuối đời? Núi đồi sông dờn, chuyện người thiên hạ...

Nhiều người già cả / gặp nhau mái hiên / bên cà phê đen, bên cà phê sữa, người than người thở / câu chuyện hàng tuần, liệu còn gặp chẳng / ngày mai ngày mốt?

Bạn bè thưa thớt / từng ngày từng ngày...còn chuyện Đông, Tây...hơn là im lặng...nhìn sáng trời nắng, nhìn chiều trời mưa...Sao không hẹn trưa / giữa mưa giữa nắng? Sao không trao tặng / một, vài, câu thơ?

Có chứ, bây giờ: Bài thơ vô tự!
Coi như con chữ / đã bỏ con người!
Vận nước nổi trôi / mây trời vô hạn...
Phạm Duy cay đắng...cũng đã ngậm cười!

*

Ngày Thứ Bảy ơi...giáo đường chuông đổ, mái chùa ngói đỏ, cơn mưa bay qua...Mùa Hè đang qua, ngôi trường khép cổng, sân trường gió lộng, Thầy, Cô đi đâu?

Tôi hay cúi đầu / nhớ về quá khứ / nhớ ngôi trường Nữ, nhớ bà Cai trường...Tất cả dễ thương! Con đường Võ Tánh, ba tháng hiu quạnh / sáng nắng chiều mưa!

Sáng nắng...
Chiều mưa...

Trần Văn Lệ